

[Http: badntu.com.ua](http://badntu.com.ua)

БАДТ

БАРСЬКИЙ АВТОМОБІЛЬНО-ДОРОЖНІЙ ТЕХНІКУМ

Вітаємо з ювілеєм чудового і мудрого чоловіка, професіонала своєї справи, нашого директора Кібітлевського Йосипа Едуардовича - спеціаліста вищої категорії, викладача-методиста, відмінника освіти та почесного автотранспортника України.

Шановний, дорогий наш Йосипе Едуардович!

Ми знаємо Вас, як людину, сповнену могутніх поривань, творчої наснаги, світлої мрії. У Вашій особі людяність, професіоналізм, глибина думки поєднуються з талантом керівника від Бога. Ваша безмежна віданість обраній справі, вражаючий патріотизм та працелюбність є прикладом для наслідування.

У день ювілею з українською щедрістю зичною Вам міцного здоров'я, щастя, довголіття, родинного затишку і тепла, значних досягнень у праці та громадській діяльності.

Бажаємо, аби Ваш натхнений труд завжди мав послідовників, ідеї – втілення у життя, а професіоналізм – гідну оцінку держави.

Хай Вам завжди усміхається доля, а заповітні мрії здійснюються!

Думкам Вашим – ясності, волі і рукам – твердості, серцю щедрому – міцності, а ширій душі – життя, мов чистий і потужний гірський потік!

З глибокою шаною та любов'ю
велика родина – колектив
Барського автомобільно-
дорожнього технікуму
Національного транспортного
університету.

Дзвенить перший дзвінок, і ти, з новими мріями, бажаннями, друзями одногрупниками, стаєш на нову стежину - стежину знань. Вибір зроблено і, не зважаючи чи він твій, чи батьківський, саме тобі торувати цю стежину чотири роки. Якими вони будуть? А це вже залежить лише від тебе! За руку тебе «поведуть» викладачі і керівник групи, які будуть давати знання, підтримувати, вислухають і порадятъ, а батьки з нетерпінням чекатимуть на вихідні вдома. Але чи станеш дійсно ти фаховим спеціалістом, чи опануєш усі ті знання, які тобі пропонуються, чи виправдаєш надію батьків, - це лише **твій вибір, бажання та клопітка праця!**

Не вчитися, виправдовуючи себе важкістю предметів, прискіпливістю викладачів, відсутністю маминого борщу та магнітними бурями, - це не вихід, це лише лінощі. Опануй себе і згадай вислів батьків, знайомих, старших товаришів про те, що «студентські роки - це один з найкращих періодів у житті». А вони знають, про що говорять!

Вчитися можна легко і захоплено разом з одногрупниками, які під час лекції занотували важливі моменти, а усе разом - це вже необхідний освітній документ. Потрібний для кращого розуміння додатковий матеріал-це не проблема, адже в твоєму розпорядженні є бібліотека, дві читальні зали, Інтернет - клуб. Потрібно отримати додаткове пояснення або не зрозумів якихось тез під час лекції, - у кожного викладача є консультаційні години і тут проблема тільки в бажанні їх відвідати та чітко сформулювати питання. Фраза «нічого не розумію» відкидається, якщо це не заняття іноземної мови. **А ще пам'ятай про «студентські будні! Тут пояснень не потрібно, достатньо спитати старшокурсника!**

Вчися, дорослішай, закохуйся, мрій та пам'ятай: БАДТ НТУ - це тій дім!

Ти зробив правильний вибір!

Філософ Конфуцій писав: «Оберіть собі роботу до душі і вам не доведеться працювати жодного дня у своєму житті». З цим важко не погодитися, бо правильний вибір – це означає знайти таку професію, яка б відповідала інтересам, нахилам, здібностям і фізичним даним людини.

Для того, щоб зробити правильний вибір, необхідно, по-перше, визначити свої інтереси і нахили (тобто, що «хочу»). До речі, це виявляють за допомогою спеціальних діагностичних тестів, які пропонують фахівці. По-друге, оцінити свої професійно важливі якості – здоров'я, здібності (що «можу»). І, по-третє, довідатися, які професії мають і матимуть попит у роботодавців на ринку праці. Інакше кажучи, яке сьогодні «треба» і які його перспективи в майбутньому.

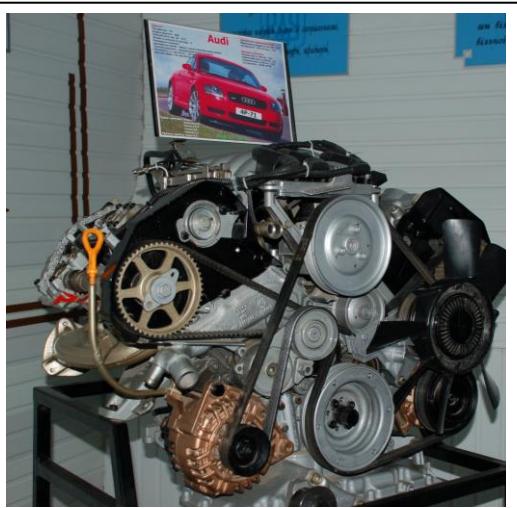
У виборі справи на все життя може допомогти рейтинг спеціальностей, які, на думку експертів, будуть мати найбільший попит через п'ять років. Це інженери-будівельники, архітектори, технологи харчових виробництв, дизайнери офісів та інтер'єрів, програмісти, менеджери готельного бізнесу, бухгалтери та аудитори, юристи корпоративного, комерційного і податкового права.

Переважна більшість випускників вважає, що в першу чергу треба мати вищу освіту, причому будь-яку. Так само вважають і батьки. Але коли економіка знову запрацює на повну силу, потрібні будуть, насамперед, виробничі – кваліфіковані робітники, інженери, технологи.

Спеціалісти центрів зайнятості орієнтують сільську учнівську молодь саме на вибір робітничих професій, від яких великою мірою залежить майбутнє держави, її економіка. Криза закінчиться, і знову механіки, будівельники, слюсарі, штукатури, майяри, плиточники, газозварники будуть потрібні. Біо саме робітничі руки піднімуть економіку країни, змінить життя на краще.

Знаючи, що найбільше на вибір майбутньої професії впливає думка батьків, наш навчальний заклад неодноразово запрошує їх на різноманітні інформаційно-роз'яснювальні заходи, дні відкритих дверей. Саме під час проведення таких заходів абитурієнти та їх батьки дізнаються про особливості та переваги нашого навчального закладу і приймають таке відповідальне життєве рішення.

Цьогорічна вступна кампанія поповнила нашу дружню сім'ю новими студентами і, ми переконані, що вони зробили правильний вибір. Ми впевнені також, що спільними зусиллями допоможемо молодим людям стати справжніми професіоналами, гідними громадянами своєї країни.

на студентський хвілі

Кабмін зобов'язав навчальні заклади шукати випускникам роботу

Кабінет міністрів доручив Міністерству освіти і науки забезпечити до 1 січня 2011 року створення у вищих навчальних закладах підрозділів сприяння працевлаштуванню їхніх студентів і випускників. Про це сказано в розпорядженні Кабміну, оприлюдненому на офіційному сайті уряду.

Кабмін також рекомендує органам місцевого самоврядування, власникам приватних ВНЗ зважити відповідних заходів, - повідомляє ТСН.

Крім цього, уряд доручив Міносвіті розробити методичні рекомендації щодо впровадження у вузах навчального курсу з працевлаштування студентів в умовах ринкової економіки, а також спільно з Міністерством праці та соціальної політики і Державним комітетом статистики забезпечити удосконалення системи обліку працевлаштованих випускників вузів.

Також профільному міністерству доручено розробити і затвердити типове Положення про підрозділи сприяння працевлаштуванню випускників.

Основними завданнями таких підрозділів повинні стати: проведення постійного аналізу попиту пропозиції на ринку праці спеціалістів, підготовку яких здійснює навчальний заклад; налагодження співпраці з державною службою зайнятості, підприємствами, установами, які можуть бути потенційними роботодавцями для випускників та студентів; інформування випускників та студентів вузу про вакантні місця.

У квітні Міносвіт рекомендувало вузам державної форми власності створити відділення з працевлаштування випускників.

Україні до електронного студентського квитка, як до Конотопа возом...

Міністр освіти і науки Дмитро Табачник висловив сумніви щодо швидкого введення в обіг електронного студентського квитка. Він зазначив, що проект перебуває лише на стадії узгодження між Міносвіт та Міністерством транспорту і зв'язку.

"Ми узгоджуємо проект з Міністерством транспорту, і це ще велика-велика робота", - сказав Д. Табачник, повідомляють "Українські новини".

Він зазначив, що Міносвіт також підбило підсумки експерименту з розробки електронних документів в освіті.

"Поки що ми підбили підсумки лише експерименту, який був пов'язаний з розробкою електронних документів в освіті, а до студентського квитка ще звідси, як до Конотопа пішки", - сказав він.

Міністр не зміг спропонувати, коли електронний студентський квиток буде введений в дію.

Як повідомляється, Міносвіт планувало розпочати введення електронного студентського квитка з вересня як елемента інформаційно-аналітичної системи обліку та відшкодування пільг студентам та учням при продажі їм проїзних квитків.

Українська Гельсінська спілка з прав людини висловлювала стурбованість щодо впровадження такого студентського квитка з вересня у зв'язку з загрозою на думку правозахисників, свободі проведення мирних зборів.

Табачник пропонує студентам купувати ноутбуки в кредит

Міністерство освіти і науки України направило листи керівникам вищих навчальних закладів І-ІV рівнів акредитації з пропозицією взяти участь у проекті «Мобільний комп’ютер студента», метою якого є сприяння вирішенню на державному рівні проблеми забезпечення вищих навчальних закладів сучасними засобами навчання, - заявив координатор громадської ініціативи „Студентський захист” Андрій Черних.

Про це йдеється в листі Міністерства освіти і науки України від 13 серпня 2010 року №1/9-559.

«З 1 вересня по 31 листопада 2010 року учасники проекту матимуть можливість придбати одну з моделей ноутбуків зі значною персональною знижкою від ринкової вартості або скористатись можливістю придбання комп’ютера на умовах пільгового кредиту», - наголошує Андрій Черных, - повідомили ZAXID.NET у ГІ «Студентський захист».

Мова йде про те, що кожен студент, аспірант, викладач чи працівник університету має змогу придбати ноутбук ASUS (модель X5DIJ, X52F або N61J).

«Слід зазначити, що вартість зазначених ноутбуків з врахуванням знижки буде складати від 4 319 грн. до 7 999 тоді, коли розмір стипендії студента - менше 700 грн, а середня заробітна плата викладача ВНЗ - 1500 грн. Очевидно, що студенту та викладачу така «ініціатива» Міністерства освіти і науки України «не по кишені», - підсумував координатор громадської ініціативи «Студентський захист» Андрій Черных.

Історія канцелярських речей

Найдавнішим предком олівеця та ручки була головешка від багаття, якою робили наскальні малюнки. Фактично першим канцелярським приладдям були стрижні-клини для письма по сирій глині, ними користувалися в стародавній Ассирії. Греки й римляни користувалися стилосами — загостреними паличками. «Майкрософт» почав випускати електронні блокноти, на яких треба писати саме такими паличками. Білла Гейтса вже звинуватили у тому, що він повернув прогрес у зворотний бік.

Гусяче перо, перш ніж використати його для письма, спочатку чистили у розпеченному піску, обрізали та заточували. Проте гусячі пера мали суттєві недоліки: поперше, вони страшенно скрипіли, а по-друге, з гусячого крила для письма були придатні лише 2–3 пера. Наприкінці XVIII ст. було створено металеве перо. Воно не мало прорізу посередині, тому близкало й писало без натиску. Потім пера для письма почали робити із золота і срібла.

Перший опис олівеця з графіту зустрічається у трактаті про мінерали, написаному у 1565 р. Графіт (якщо він був у суцільних шматках) видобували як руду, розпилювали на пластинки, шліфували і лише потім робили з нього палички. Поміщиці стрижні з чорного каменю (графіту) у дерев'яну оболонку запропонував у XVIII ст. французький хімік Нікола Конте — це дозволяло економити графіт. До того ж виявилось, що виготовлений таким чином олівець пише навіть краще.

Пастухи, коли випасали свої отари поблизу озера Борроудейл у Британії, почали помічати, що шерсть їхніх овець стає чорною, якщо вони трутися об місцеві скелі. Коли про це повідомили місцевим ученим, вони припустили, що в Борроудейлі на поверхню виходять поклади свинцю, або «чорного каменю». Місцеві жителі вміть перестали займатися вівцями і почали робити обладнання для письма, які так і назвали «чорним камінням». Тюркською чорний — це «кар», а камінь — «даш». Аристократи зазвичай використовували срібний штифт, темно-сіра лінія від нього, окислюючись, з часом ставала коричневою, тож зітерти цю лінію було неможливо. Срібним штифтом користувався Леонардо да Вінчі.

Кулькову ручку винайшли для потреб військової авіації (на висоті з такої ручки не витікало чорнило), але швидко виробники зрозуміли, що це справжня революція. Коли у 1945 р. перша партія кулькових ручок надійшла у продаж до Нью-Йорку, владі довелося виставляти кордон у декількох сотень поліцейських — такі черги утворилися. За день вдалося продати 10 тис. ручок, хоча коштувала новинка недешево — таку суму американський промисловий робітник отримував за 8 годин праці.

Спочатку для стирання написаного користувалися хлібним м’якушем. Коли з Латинської Америки завезли перший каучук, виявiloся, що він стирає краще, й у 1770 р. англієць Джозеф Пріслі виготовив першу справжню гумку. Залишалося зробити останній крок, але з ним трапилася замінка — лише у 1858 р. американець Хайман Ліпман здогадався випустити олівець з гумкою на кінці.

Перший в історії людства фломастер був винайдений у Давньому Єгипті. Це письмове приладдя у вигляді мідної ручки зі вставленою у неї свинцевою загостренюю трубочкою було виявлено у гробниці Тутанхамона. Всередині трубочки знаходилася тростинка, що заповнювалася чорнилом, яке просочувалося по волокнах стебла, накопичуючись на загостреному кінці. Під час письма чорнило залишало чіткий слід на папірусі.

Недосвідченому першокурснику поради на щоденъ

Будь стриманим. Одержавши свою першу «п’ятірку», не кидайся викладачеві на шию. Подумай, що ти будеш робити, якщо одержиш «дванадцять»!

Будь ввічливим. Коли викладач, так і не дочекавшись відповіді на запитання, сам відповідає на нього, не переривай його фразами: «Так, я теж так думаю».

Не помилуйся. Якщо ти виграв диспут з викладачем щодо певного спірного питання під час лекції, це не означає, що ти виграв всю війну.

Будь тактовним. Не дратуй викладача погрозою прийти ще і ще раз на консультацію, нарешті вивчивши тему з якої отримав «двійку». Це так само непристойно, як самому напрошуватися в гості.

Будь оптимістом. Не забувай, що набридлі пари - це сезонне явище, а радощі студентського життя не мають пори року.

Будь реалістом. Викладач завжди правий, тому що він: старший, мудріший, досвідченніший і усі методики щодо списування вигадав раніше за тебе, коли сам був студентом. Не дуже радій новій методиці, що вичитав у Інтернеті. Викладачі теж цікавляться новинками у цій сфері.

Будь терплячим. Наберися терпіння на першому курсі, воно тобі дуже знадобиться. Чому?! А ти лише згадай про старшокурсників, які хизуватимуться перед тобою:

а) заповненою заліковою книжкою, а значить - зданими заліками та екзаменами, які на тебе тільки наводять жах і бажання з'єсти маминих пирогів, щоб заспокоїти нервову систему. Пам'ятай: заліки та іспити - це обов'язкова атрибутика навчального процесу. Не оминуть вони й тебе, любий друге;

б) дівчиною, яка, не зважаючи на те, що навчається з тобою в одній групі, із захопленням дивиться на нього, старшокурсника. Пам'ятай: колись, як «доживеш», так само будуть дивитися і на тебе;

в) вмінням «танцювати» на дискотеках. Хоча, це спірне явище. Тут явно перевагу маєш ти: якщо стоятимеш тишком - нишком біля стінки, перед тобою розгортається безкоштовне дійство під назвою «Дві ноги у мене лівих»!

Вмій прощати. Причому - усім: і зарозумілим дівчатам, і нахабним старшокурсникам, і набридливим сусідам по кімнаті, і вічно телефонуючим стурбованим батькам, і керівниками групи за питання «де був?», «чому не вивчив?», «чому так погано вивчив?»; і будильниками, що будить на пари; і собі, за те, що не завжди турботливий син(дональка), недостатньо ввічливий, стриманий, розумний...

Вчитись, вчитись і вчитись!

Ти - найкращий, ти - наше майбутнє! Пам'ятай про це!

Історичний «лікбез» (від воза до суперкара)

Кожен із жителів або його гість, проходячи біля стін нашого навчального закладу, обов'язково сповільнює хід, щоб помилуватися красою прилеглої території та на кілька секунд зупиняється біля «Жучка» - автомобіля ЗАЗ- 965, що став символом нашого начального закладу. Всі знають, що цей автомобіль є представником цілої епохи, але мало хто знає його справжню історію. А починалось все так...

Ще до війни Сталін хотів дати народу простий доступний автомобіль, але його планам перешкодила війна. Вже в 1947 з'явилася «Москвич» 400, 402, потім «Победа», яка при невисокій ціні навіть вільно продавалася в магазинах, вартість її співпадала з річною зарплатою інженера. Але при загальний післявоєнній розрости та бідності вона була все-таки недоступна трудящим. Уявіть собі: щойно скасували продуктові картки, у людей не було найнеобхіднішого. Який тут може бути автомобіль?

Минуло 15 років. Життя помалу налагоджувалося. У 1960 році з'явилася перша «Запорожця» (ЗАЗ-965), що випускалася на заводі «Комунар» (пізніше був перейменований в «Запорізький автомобілебудівний завод). Ось вони-то і стали першим реально доступним автомобілем для радянської людини. Запорожці швидко завоювали популярність у СРСР. За своєї першої вартості (блізько 1800 рублів) він був еквівалентний приблизно 18 середнім місячним зарплатам простого робітника або службовця і був доступний більшості населення країни.

Досить швидко радянський «народний» автомобіль здобув славу невибагливого, ремонтопридатного та досить прохідного транспортного засобу, здатного на бездоріжжі потягатися з «монстрами» на зразок УАЗу. До речі, відома машина була не тільки в СРСР, але і за кордоном, де вона продавалася під брендом «Yalta».

Завод існував, в першу чергу, не за рахунок продажу машин приватним особам, а за рахунок замовлень від держави. Інвалідам безкоштовно видавалися так звані «інвалідки» - модифікації ЗАЗ зі зміненими механізмами управління. «Запорожець» став першим відносно комфортабельним, зручним автомобілем, призначеним для інвалідів. Для них випускали кілька спеціальних модифікацій.

Двигун цієї машини розвивав 27 кінських сил, а його робочий об'єм становив 887 кубічних сантиметрів. Максимальна швидкість автомобіля була 90 кілометрів на годину, а час розгону з нуля до 60 кілометрів на годину скоротився на 13,5 секунди. Ці магічні цифри, насправді, нічого не говорять. Надуману важливість їх просто штучно втвокмачили в нашу свідомість пізніше. Тоді ж простий радянській людині було ще абсолютно все одно, скільки там секунд і кубічних сантиметрів. Була радість від можливості просто сісти й підіхати з сім'єю на власному автомобілі.

Досить швидко після початку виробництва «Запорожці», як і інші автомобілі, стали дефіцитом. При цьому в епоху, коли М. С. Хрущов проголосив, що СРСР скоро обжене і пережене США, маленький, зовсім не американський за стилем і конструкцією задньомоторний «Запорожець» викликав у багатьох іронію. Мабуть, жоден автомобіль в СРСР не мав стільки прізвиськ, як ЗАЗ-965 - насмішкуватих, але загалом добрих: «Запор», «Горбатий», «Фафік».

ЗАЗ-966, який пізніше отримав за характерні повітрозбирачі на бортах народне прізвисько «Вухатий», а також «Мильниця» - за форму кузова, візуально розділеного на дві частини боковими молдингами, став просторішим і соліднішим зовні, ніж 965-й. Проте 30-сильний двигун був для автомобіля малопотужним. Навіть модернізований 40-сильний агрегат вже в 1970-х виглядав за конструкцією і характеристиками застарілим. Але ЗАЗ і «прикріплений» до нього Мелітопольський моторний завод, як і інші радянські підприємства, в умовах планової економіки жорстко підкорялися Міністерству транспорту і були позбавлені можливостей і засобів активно розробляти і доводити нові моделі до серійного виробництва.

А чи знаєте ви про те, що «Запорожець» - це одиннадцять зрушних автомобілів для великих людей? Так – так! Запорожець навіть зручніший від «Волги» за розміром, тому що в ньому водій і пасажир на передньому сидінні можуть спокійно витягнути ноги. Дивіться, це Запорожець у розрізі. Подивіться скільки місця для ніг! Будь-яка іномарка - це тісна консервна банка порівняно із «Запорожцем». «Запорожець», до речі, має просто феноменальну прохідність! . Що стосується прохідності, то завдяки особливостям задньомоторного компонування тільки всюдиходні монстри, на кшталт УАЗа і КрАЗу, могли суперничати з ним в умінні долати численні болотисті місця і сніжні замети. У ЗАЗ відносно висока підвіска, в порівнянні з тимиж «Жигулями», крім того, відносно жорстка - бездоріжжя він йде чудово, навіть навантажений.

«Запорожець» - прекрасний ремонтопридатний автомобіль. Його можна розібрati до гвинтика прямо на сільській дорозі. Це така машина, у якої можна навіть двигун відремонтувати в польових умовах без будь-якого підйомника і стапеля. Ще одна особливість «Запорожця» - повітряне охолодження двигуна. Тобто, для тих, хто не розуміє, немає ніякої охолоджуючої рідини - тосола, помпи, радіатора, двигун охолоджується просто повітрям. Що це дає? Суттєво зменшується вага, істотно спрощується конструкція двигуна, завдяки чому він стає ремонтопридатним навіть у дорожніх умовах і відповідно значно здешевлюється вартість всього автомобіля. У двигуні «Запорожця» були знімні циліндри - як конструктор «Лего», на шпильках. Двигун можна було повністю розібрati - практично в будь-яких умовах, не вдаючись до допомоги фахівців. Навіть заміна циліндрів для тих, хто розуміє, була проста і можлива в польових умовах.

Двигуни МЕМЗ, залежно від модифікації, розвивають потужність від 31 до 50 к.с.. Ресурс двигунів невеликий (40-50-70 тис. км), за умови, що заливати в нього можна будь-яке мастило і абсолютно не стежки за його роботою. Двигуни на диво невибагливі до палива і спокійно працюють на «сімдесят шостому» з домішками води, гасу і нафтальну, причому не втрачають своїх якостей навіть після серйозних поломок! 4-ступінчаста механічна коробка передач «Запорожця» може працювати навіть у самих варварських умовах експлуатації.

Ще одна родзинка «Запорожця». Кузов ЗАЗ був зроблений із майже міліметрової сталі, у нього немає задніх дверей. За рахунок цього кузов цілісний і дуже міцний. Цілісний зварний кузов з товстого металу - гарантія того, що при перевертанні дах не притисне голови пасажирам.

«Запорожець» був велими пристойно пофарбований на заводі, а стійкість до корозії дивує - без будь-яких обробок значної корозії не спостерігається до цих пір.

Цей автомобіль став найдоступнішим в СРСР і для багатьох - першим власним. Саме тому багато хто і згадує ЗАЗ-965 з особливою теплотою.

Рязанцев Роман Юрійович, викладач спецдисциплін

Грачов Віталій Андрійович (1903 – 1978)

Відатний радянський конструктор автомобільної і бронетанкової техніки, автомобілів високої прохідності, розробив більш ніж 90 зразків колісних машин.

У автомобільній промисловості Грачов прийшов у 1931 році випадково. Віталія, студента четвертого курсу, відрахували з технологічного інституту Томська за «непролетарське походження» і направили в техвідділ Нижньогородського автозаводу, що на той час будувався. Саме тут здійснилася мрія хлопця про створення машин, здатних пройти скрізь і особливо в умовах однієї російської біди — бездоріжжя.

Автомобіль високої прохідності став справою всього його життя. Очоливши групу конструкторів, Грачов почав з автомобіля НАЗ-НАТ-030 з колісною формuloю 6 x 4, який розроблявся за технічної допомоги американських компаній «Форд» і «Timken». Молодий інженер удосконалював агрегати трансмісії і ходової частини тривісної вантажівки. У 1934 році машину приймають до виробництва на Газі, як модель ГАЗ-AAA.

Весною 1936 року, під час автомобільного пробігу Горький — Пам'ир — Москва Віталій Андрійович випробував свій перший легковий автомобіль ГАЗ-21 з приводом обох задніх мостів (6 x 4). Довжина пробігу склала 12 290 км., з яких 2 290 км. — по бездоріжжю, а з них 730 км. — по піскам. Під час пробігу машина Грачова показала гарні результати. Але не зважаючи на це, конструктор зробив висновок, що у автомобіля високої прохідності привід повинен бути на всі колеса. Справа в тому, що у ті часи привід керованих коліс був надто складним, звичні нам шарніри рівнин кутових швидкостей були не надійні, складні у виробництві та дорозі.

В 1937 році почалася робота над повнопривідним легковим автомобілем ГАЗ-61-40.

10 червня 1939 року перший повнопривідний ГАЗ-61-40 з відкритим кузовом «фаетон» відправився на випробування. Машина показала феноменальну прохідність. Вона могла підніматися в гору по ґрунту під кутом до 41 градус, по піску — до 28 градусів, спускатися під кутом до 40 градусів, долати перешкоди висотою до 390 мм., рів — до 850 мм., брід — до 800 мм., болото завглибшки до 350 мм. Особливе враження на глядачів, що спостерігали за випробуваннями, справив підйом по сходах волзького укусу (майже 300 сходинок) і Річкового вокзалу в Москві.

На хорошій дорозі передній міст вимикається і ГАЗ-61-40 міг рухатися зі швидкістю до 107 км/год. Це був дійсний триумф 36-річного конструктора. У 1941 році на автозаводі було виготовлено 181 автомобіль ГАЗ-61-73 з кузовом седан ГАЗ-M1 і 36 армійських пікапів ГАЗ-61-417. У роки Великої Вітчизняної війни седан ГАЗ-61-73 став основним транспортним засобом вищого командного складу Червоної Армії.

У лютому 1941 року конструктор отримав завдання розробити армійський всюдиход. Робота тривала 51 день. Після випробувань машину виготовляли на Горьківському автозаводі під маркою ГАЗ-64, а після модернізації у 1943 році — ГАЗ-67.

З 1944 року Віталій Андрійович — головний конструктор Дніпропетровського автомобільного заводу (ДАЗ). Під його керівництвом на ДАЗ було розроблено вантажівку ДАЗ-150 «Україна» і амфібію ДАЗ-485. Завод так і не розочав виготовлення автомобілів. У 1951 році його було передано військовим. Виробництво автомобіля ДАЗ-150 «Україна» не відбулося. Амфібію ДАЗ-485 після випробувань виготовляв Брянський автомобільний завод (БАЗ) під маркою ВАВ (БАВ) — великий автомобіль водоплавний. На ньому вперше було застосовано централізовану систему регулювання тиску в колесах.

З 1951 Грачов працює заступником головного конструктора автозаводу ЗІС, а з 1954 року і до останніх днів свого життя — керівником Спеціального конструкторського бюро по розробці колісних всюдиходів для армії при заводі ЗІС, який у 1956 році перейменовано у ЗІЛ.

З 1945 року Віталій Андрійович приймає участь у проектуванні, випробуванні та підготовці до виробництва практично всіх повнопривідних машин у Радянському Союзі — ЗІС-151, ЗІЛ-157, ЗІЛ-131, ГАЗ-63, ГАЗ-501, Урал-375Д та інші.

ГАЗ-61-73

З 1954 року під керівництвом Грачова в СКБ розробляють повнопривідні автомобілі з колісними формулами 6 x 6, 8 x 8, 10 x 10, які мали унікальну прохідність. Їх використовують і в наш час. Вони розроблялись в першу чергу для перевезення військової техніки та зброяння, а також для використання у народному господарстві. Завод ЗІЛ не мав необхідних потужностей для виробництва всіх автомобілів СКБ Грачова, тому їх виготовляли і виготовляють на Брянському автомобільному заводі (БАЗ), Мінському автомобільному заводі (МАЗ), Курганському заводі колісних тікачів (КЗКТ), Мінському заводі колісних тягачів (МЗКТ). Багато автомобілів, розроблених під керівництвом Віталія Андрійовича так і залишилися дослідними зразками.

Враховуючи досвід проектування автомобілів-амфібій, у 1965 році була спроектована та пройшла всі випробування десантно-транспортна амфібія ЗІЛ-135П. Вантажопідйомність амфібії — 5 т., швидкість по воді до 65 км/год., по воді — до 16,5 км/год. Вона могла «ходити» з корабля у воду при хвильах у п'ять балів, «виходити» на будь-який берег, впевнено рухатися по воді серед плаваючого п'яду помірної товщини. Всі випробування проводились на Балтійському і Північному морях. Вони підтвердили унікальні якості машини, але до серійного виготовлення так і не дійшло. До нашого часу за своїми характеристиками десантно-транспортна амфібія ЗІЛ-135П вважається зразком транспортних засобів такого типу.

Крім колісних автомобілів Віталій Андрійович розробляв транспортні засоби з роторно-гвинтовим рушієм. Такі транспортні засоби мають прохідність набагато більшу, ніж колісні, до того ж вони можуть долати водні перешкоди.

У 1962 році СКБ отримало завдання розробити пошуково-еквіпувальний засіб для виконання пошуково-еквіпувальних робіт під час приземлення космонавтів. З середини 60-х років розпочався випуск пошуково-еквіпувальних комплексів ПЕК для пошуку та евакуації космонавтів і частин космічних кораблів. Машини були обладнані радіонавігаційним комплексом, мали вантажну платформу з краном або комфортабельний пасажирський салон.

На зміну ПЕК у середині 80-х прийшов пошуково-рятувальний комплекс «490». До його складу входять дві колісні машини ЗІЛ-4906 і ЗІЛ-49061, одна з яких має комфортабельний пасажирський салон з необхідним медичним обладн

Вони серед нас

Уперше помітили те, що сучасні діти є «іншими» і що їх несхожість на своїх батьків не можна звести лише до відмінностей між поколіннями. Індіго — це колір, який використала у своїй книзі «Розуміти життя через колір» американський екстрасенс Ненсі Ен Тейп в 1982 році для позначення цього явища. Вона сказала, що бачить сучасних дітей через цей рідкісний у природі колір. І з того часу дітей з надзвичайними вміннями почали звати «дітьми індіго».

У наш час, на думку Тепп, 70% дітей у віці до 10 років і 40% у віці від 15 до 25 є «індіго». Тобто «діти індіго» — це люди, які від народження мають особливі здібності, наприклад, можуть бачити енергетичне поле людини, так звану ауру, володіють даром передбачення, їм дуже легко даються іноземні мови, вони надзвичайно талановиті — співають, малюють, пишуть вірші, танцюють, підбирають мелодії на музичних інструментах та багато всього іншого. Більше того, люди, які вірять у те, що діти індіго справді існують, а не є новітнім міфом сучасного світу, кажуть, що в деяких з цих дітей змінено генний код. При цьому діти зі зміненим кодом мають імунітет проти раку, СНІДу та інших важких та практично невиліковуваних на сьогодні хвороб.

Тим часом езотерики стверджують, що діти індіго — це представники наступної раси земних людей, ті, яким будуть дані більші можливості, порівняно з попередньою расою. Вони народжуються не в найбільш благополучних сім'ях, навіть частіше в тих батьків, яким буде потрібна допомога їхньої дитини. І допомога ця полягає в тому, щоб дати нові знання про світ старшим людям, які живуть в системі обмежень, правил та чітких уявлень про те, «що є добре, а що погано». Знання цих дітей, на думку езотериків, пов'язані з так званими «знаннями душі», більше того, вони вірять, що ці діти — це втілені в земні істоти янголи, які прийшли в цей світ для того, щоб врятувати його, відвернути від передбачуваного містиками апокаліпсису. Проте якщо їм постійно «обрубувати крила», якщо все світло, яке ці діти несуть у світ, буде світові непотрібним, якщо їх зустрічатимуть лише глум, недовіра, підкresлена демонстрація силових методів (це стосується як батьків, так і вулиці), то ці діти боляче переживатимуть втрату своєї індивідуальності. Дехто може дійти до самогубства, дехто погодиться зі своєю участю бути «сірою мишкою», інші — стануть активними поборниками правил, небезпечними анархістами та борцями із системою...

Із загальної кількості відмінних рис дітей Нової формaciї фахівці, які працюють над темою, виділяють такі — вони не за віком мудро міркують, швидко знаходять спільну мову з технікою, легко встановлюють контакт із тваринами. Крім того, свідомо усамітнюються, ніби занурюючись у себе. У них висока самооцінка, самостійність у судженнях.

Діти-індіго не терплять фальші, вимагають щирості. Рішення приймають інтуїтивно. Володіють екстрасенсорними здібностями. Вони довіряють тільки аргументованим висловлюванням. Намагаються проявити свої численні таланти. Через «несхожість» на своїх однолітків індіго часто вважають дітьми з психічними відхиленнями, згадуючи про аутизм. До речі, у корпорації МюгозоН існує цілий відділ молодих програмістів, яких вважають аутистами. Він, між іншим, найуспішніший.

Нині феномен цих дітей у Росії вивчають на державному рівні. Ще б пак, адже у відсотковому співвідношенні зараз вони становлять більшість наших школярів і досить велику частину студентства. В Україні про них заговорили чотири роки тому, коли на незвичних дітей звернула увагу міжнародна організація «Квітка життя», яку в нас представляє Київський просвітницько-миротворчий центр. Проте масово цим явищем у нас поки не займаються, чого не скажеш про розвинуті країни. До речі, першими на здібності дітей-індіго звернули увагу китайці. У 1985 році уряд КНР запросив групу найкращих психологів США розібраться, що саме відбувається з деякими дітьми. Після оприлюднення результатів дослідження уряд Китаю більше американських вчених до таких дітей не допускав. Як виявилося, їх почали забирати в закриті елітні школи, де виховується майбутнє керівництво компартії, уряду, армії, розвідки. Такі ж школи є нині й у США, і в Ізраїлі. А у Франції дітей, які мають IQ вище 160, заносять у спеціальний реєстр як національне надбання. У випадку, якщо після школи така дитина збирається продовжити навчання, їй оплачують навчання в будь-якому університеті світу з умовою, що вона повернеться на батьківщину і відпрацює 5 років.

(За матеріалами книги «Діти індіго» Лі Керролл, Джен Тоубер)

НА СТОРОЖІ ЛЮДСЬКОЇ ДУШІ

Актуальність деяких професій стає все значимішою в умовах зростаючої складності світу та прискорення науково-технічного прогресу. До таких належить і професія психолога. Починаючи з 1991 року, психологічна служба є неодмінною складовою системи освіти України.

З травня 2010 року в БАДТ НТУ працює практичний психолог Белецька Надія Григорівна. Вона народилась 02.12.1985 року в м.Бар Вінницької області. Навчалась в Барській СЗОШ I-III ст.№4. У 2003 році вступила до ВНТУ та отримала кваліфікацію менеджера з корпоративного управління. Сьогодні навчається там заочно в аспірантурі. Друкується в наукових журналах, має видану художню книгу «Стоп-кадр», в якій йдеться про людську душу, великі драми маленьких людей, які, як пилиночки, вітер долі розкидав по світу. Також Надія Григорівна здобуває другу вищу освіту за спеціальністю «Психологія».

Незважаючи на престижність і попит на отримання психологічної освіти, уявлення наших співгромадян про цих фахівців далекі від дійсної картини. Звичайне знайомство зі світом психології не виходить за життєві рамки. Незмінний інтерес населення викликають психологічні тести в журналах і газетах, поради психологів на телебаченні. Під впливом саме таких однотипних і бідних за змістом зустрічей із психологією і відбувається формування образу психолога-фахівця у масовій свідомості.

На жаль, у нас досі немає культури звернення до спеціалістів при виникненні психологічних труднощів. Багато хто вважає це чудасією багатих людей. Крім того, психологов, напевно, як нікому іншому, не прощають юного віку. Існує загальноприйнята думка: хороший спеціаліст повинен мати достатній життєвий досвід, бути літнім і мудрим, а від випускників вузів поради не чекай.

В наш час, ставши модною і затребуваною, психологія як галузь діяльності переживає важкі часи. Здавалося б, майже в кожній школі, ВНЗ працюють психологи, на підприємствах працюють з персоналом, на радіо і телебаченні ведуть цілі авторські програми, беруть участь в передвиборчих кампаніях. Зрозуміло, непогано, що їх знання у вигляді порад на кожен день стали надбанням громадськості, і люди можуть отримувати консультації фахівців цілодобово, зателефонувавши по телефону довіри або прийшовши на прийом, та її професійна психологічна освіта стала доступною. Біда у тому, що послуги, які надаються населенню, і рівень професійної підготовки фахівців часто дуже низької якості. Некомpetентність, відсутність необхідних навиків, а інколи і елементарна нетактність, призводять до дискредитації психологів в очах людей.

Робота практичного психолога у ВНЗ спрямована на адаптацію студента в колективі, його соціалізацію, психологічний супровід навчально-виховного процесу.

Практичний психолог закладу освіти вирішує такі завдання:

- відстежує особливості психічного розвитку студента на різних етапах навчання;
- створює психологічні умови для повноцінного розвитку кожного в межах вікових та індивідуальних можливостей;
- надає допомогу тим, що мають труднощі у психічному розвитку.

Головними формами діяльності практичного психолога є: психодіагностична і консультивативна робота, корекційно-відновлювальна і розвивальна діяльність, просвіта, навчальна діяльність, організаційно-методична робота і за потребу — зв'язки з громадськістю.

Практичний психолог виконує свої обов'язки на засадах таких принципів:

1. Кожна людина цінна для суспільства своєю унікальністю, яку потрібно враховувати і поважати.
2. Кожна людина має право на самореалізацію, яка не призводить до порушення подібних прав інших людей
3. Практичний психолог зобов'язаний всі свої знання і навички спрямовувати на надання допомоги окремим людям, групам, спільнотам у їхньому розвитку, а також на розв'язання конфліктів між особою і суспільством.

4. Практичний психолог надає допомогу кожному, хто звертається до нього за допомогою і порадою без будь-якої дискримінації.

5. Практичний психолог дотримується принципу особистої недоторканості, конфіденційності та відповідального використання інформації у своїй роботі.

6. Діяльність соціального працівника базується на засадах взаємодії, партнерського співробітництва і передбачає двосторонню відповідальність за вирішення проблеми клієнта.

7. Практична психологія несумісна з прямим чи опосередкованим примусом клієнтів до будь-яких дій, навіть на користь клієнта.

8. Практичний психолог здійснює етично вправдані дії, дотримуючись міжнародних етических стандартів соціальних працівників, Декларації прав людини ООН та Професійно-етичного кодексу соціального працівника України.

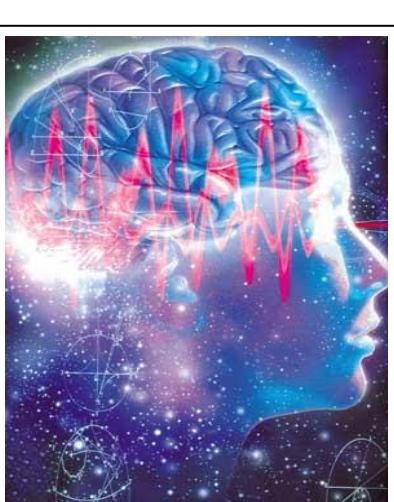
Взаємини психологічного працівника і клієнта, що базуються на співчутті і довірі, більш нагадують дружні стосунки. Дійсно, ці взаємини передбачають допомогу клієнтові з боку соціального працівника, а не навпаки. Впевненість клієнта у тому, що така допомога йому буде надана, є головним психологічним фактором, що впливає на ефективність психологічної роботи.

Одним з важливих напрямків роботи є превентивне виховання, мета якого — дотримання студентами основних правил здорового способу життя, попередження вживання алкогольних напоїв, наркотичних засобів, тютюнопаління тощо.

Психологічна просвіта дає змогу ознайомити всіх учасників навчально-виховного процесу із основними завданнями, метою діяльності психологічної служби та покращити рівень психологічної культури загалом.

Психологія — це вчення про душу. Дійсно, у перекладі з давньогрецької «псюхе» — це душа, «логос» — слово, пізнання, наука. Цікаво, а Ви колись намагалися уявити свою душу? Який вигляд вона має? На що вона схожа? Практичний психолог завжди готовий допомогти Вам розпізнати себе самого.

Белецька Надія Григорівна, психолог БАДТ НТУ

Заборонена територія

Чи пам'ятаєте ви свою першу цигарку й те, що саме спонукало вас її палити?

У кожного курця — своя історія. Мій дідусь палив і не мало. Мені подобалося дивитися, як він зосереджено розкурював сигарету, а потім, повільно, зі смаком «димів», випускаючи при цьому фантастичні кільця. Тоді це мені здавалось вершиною майстерності бувалого курця. Якось, років у 14, сховавшись з подружкою у під'їзді (перед цим мій дідусь «збіднів» на дві цигарки), я повторила його ритуал і глибоко затяглася... Однак, тоді так і не зрозуміла, навіщо дорослі курять, адже це так огидно.

Друга, вже досить свідома спроба була на першому курсі академії. Група складалася практично з одних дівчат. І на перерві всі найбільш «просунуті» збиралися в «курилці» поспілкуватися, обговорювати останні новини чи просто поплескати язиками. Людина я товаришка, тому, звичайно, не могла пропустити такий важливий момент. От і довелося в димовій завісі вибирати — бути пасивним курцем чи самій палити. Завжди думала: кинути зможу в будь-який момент. Виявилося, розпочати набагато простіше, ніж позбутися шкідливої звички. Намагалася відмовитися від цигарки, та завжди щось заважало. Можливо, бажання було слабеньким або просто не вистачало рішучості впевнено сказати собі й іншим: «Не палю!»

Про шкоду куріння відомо всім, проте це не заважає продовжувати дружно «диміти». Чому? Чи варто взагалі кидати, адже це приносить задоволення? А якщо все-таки зважитися кинути, то як це зробити? Адже це ритуал, засіб спілкування, своєрідна психологічна допомога врешті-решт. Давайте спробуємо хоча б для себе розібратися...

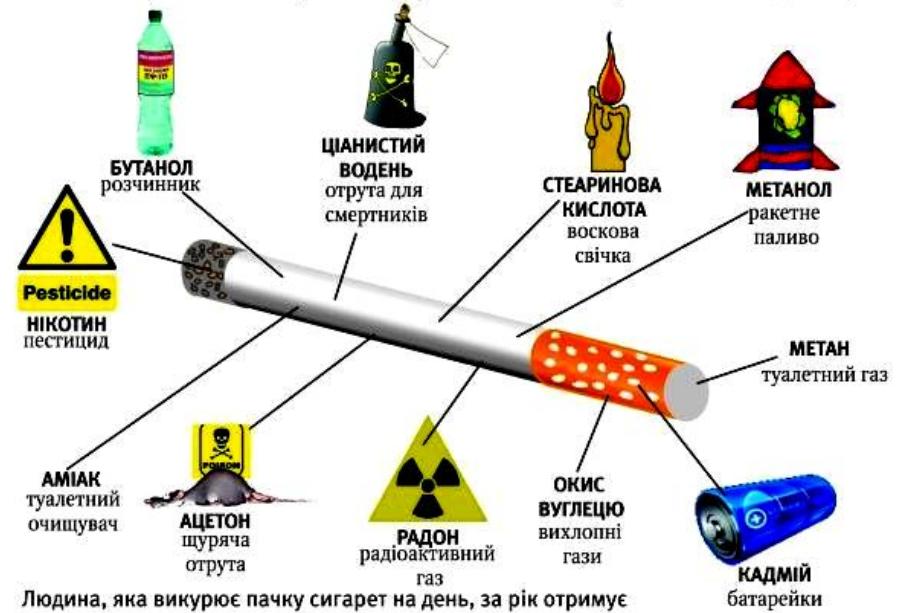
Основні причини, через які варто кинути палити:

1. **Поліпшення самопочуття та зовнішнього вигляду.** Зазвичай на білбордах, що рекламиують цигарки, зображені привабливих жінок і чоловіків, які так і випромінюють здоров'я. Та ми ж знаємо, що це лише рекламний трюк. Насправді паління нікого не робить здоровим і гарним: задишка, ризик раку легень, інсульту, пожовтілі зуби та нігти, передчасні зморшки, нездоровий колір обличчя та інші «красоти».

2. **Турбота про оточуючих, близьких і дітей.** Варто подумати й про тих, хто не палить, але вимушений дихати димом. За результатами опитування молоді щодо куріння, проведеного 2009 року, з'ясувалося, що в Києві 56% підлітків 13—15 років піддаються впливу тютюнового диму в себе вдома і 90% — у громадських місцях. У багатьох дослідженнях, як індикатор, використовується концентрація нікотину в сечі дитини, оскільки ця речовина є продуктом метаболізму нікотину й не може потрапити до організму іншим шляхом, окрім як із тютюнового диму. А вміст нікотину у волоссі дозволяє розпізнати, чи пашить у сім'ї, а також, де саме це роблять: поза домом чи в домі. І найдивнішим є факт, що навіть у сім'ї, де палили лише поза домівкою, в організмі дітей виявляли нікотин. Його вбирає одяг, меблі, стіни, а потім він, як легка речовина, разом з іншими компонентами тютюнового диму знову потрапляє у повітря, що також негативно впливає на організм людини, так само, як і повітря, яке видихають курці.

ЩО є У СИГАРЕТИ?

Тютюнові вироби містять приблизно дооо хімічних сполук, тютюновий дим — 5000

Людина, яка викирює пачку сигарет на день, за рік отримує дозу опромінення у 500 рентген.

3. **Економія бюджету.** Вартість цигарок, які викирює людина, легко рахувати. Досить помножити суму, витрачену на щоденну їх купівлі, на 365, і ви побачите, скільки грошей витрачає лише на паління впродовж року. На сьогоднішній день середня вартість цигарок становить 8 гривень. Тобто в рік ви, як мінімум, витрачає біля 3000 грн. (це персональний комп'ютер середньої якості!). А якщо говорити в глобальному масштабі, то, за оцінками Всесвітнього банку, щороку на лікування хвороб, безпосередньо викликаних палінням, потрібно 400 млрд. долларів!

- Досить нас «жахати», - скажете Ви та запитаєте: - Як все - таки позбутися цієї шкідливої звички?

На це запитання неможливо відповісти однозначно. Адже усе залежить від тривалості паління, рівня залежності від нікотину, кількості випалених цигарок, психології конкретної людини, а головне - від готовності кинути палити. Саме так, адже одного бажання буде замало! Подумайте про це, адже людина курцем не народжується! Вона ним стає! А якщо це не вроджена вада, а лише набута, то її можна позбутися.

Фахівці стверджують, що «ломка», якої так бояться курці, ПЕРЕДУСІМ - ЦЕ НАСЛІДОК ПСИХОЛОГІЧНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ. ІНША ПРОБЛЕМА - СИНДРОМ ВІДМІНИ НІКОТИНУ (виникає дратівливість, занепокоєння, підвищення апетиту, відчуття пригніченості). ІЦОБ послабити ці симптоми, використовують нікотинову замінну терапію. Це нашкірний пластир, аерозоль для носа, таблетки та інгалятори. Вони широко представлені в сусідній Росії. У наших аптеках я знайшла таблетки «Табак» і жувальну гумку «Нікоретте».

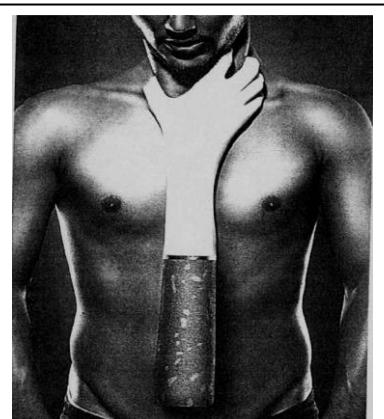
Пропагується також безліч інших методів припинення паління: гіпноз, акупунктура, ополіскувачі для рота, що роблять смак цигарок гідким, тощо. Тобто варіантів вирішення проблеми є безліч, але не припускається головної помилки -не розподіляйте певну кількість цигарок на день, поступово зменшуючи їх. Цим Ви забезпечуєте собі лише стрес, оскільки цілий день думатиме, коли ж можна викирити наступну цигарочку!

Щоб остаточно Вас переконати, давайте **«розвісмо» міфи про паління.**

Тютюн підвищує працездатність. Справді, під впливом тютюнового диму відбувається деяке розширення судин мозку, що й сприяється як приплив нових сил. Однак така дія дуже короткосрочна. Вже через кілька хвилин на зміну розширенню приходить ще сильніше звуження. Унаслідок цього кровопостачання погіршується і працездатність падає.

Куріння знижує відчуття голоду. Це обумовлено тим, що отрутні компоненти диму, всмоктавшись у кров, діють на нервові закінчення, розташовані на стінках шлунку й кишечника, і блокують передачу імпульсів, що сигналізують про голод. «Віддалені результати» такого схуднення — розлад вегетативної нервової системи і всі хронічні захворювання, що з цим пов'язані.

Щоб кинути палити, потрібна сила волі Сила волі в даному випадку не має значення. Насамперед людина робить свій вибір — кидати курити чи ні. Найчастіше виявлення сили волі асоціюється з чимось неприємним, негативним чи дискомфортним. «Не куріння» сприяється як само. У такий спосіб відсутністю сили волі прикриваються ті, хто ще не визначився.

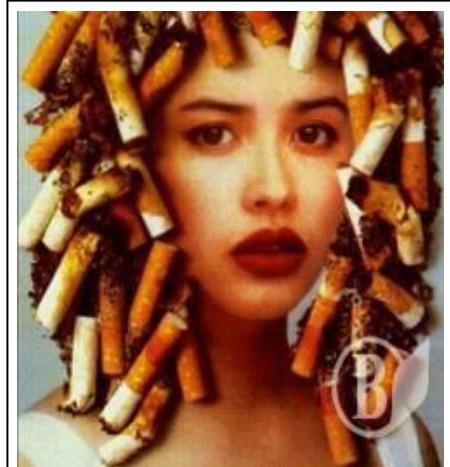
Ti, хто кинули політи, гладшають. Хоч як це сумно, але, справді, у 80% курців спостерігається збільшення маси тіла. Нікотин призводить до зниження ваги шляхом впливу на апетит і посилення метаболізму організму. Проведене в Японії тривале дослідження показало: у тих курців збільшувалася вага й важили вони більше, ніж інші, які ніколи не палили, але через кілька років вони схуднули до рівня тих, хто не курить.

Ті, котрі палили мало чи помірковано, а потім кинули, набрали у вазі як некурці, й більше вага не зростала. Щоб не поправлятися, пийте більше рідини, ведіть активний спосіб життя.

Цигарка заспокоює, знімає стрес Курцям потрібні дедалі більші дози нікотину, а щойно вміст нікотину в крові знижується, вони відчувають гостре бажання запалити, що викликає стрес. Коли ж удається випалити бажану цигарку, людина сприймає це як «розслаблення». Отже, властивості нікотину знижують стрес — це лише ілюзія.

Перехід на легкі цигарки допомагає кинути палити. Справді, легкі цигарки містять менше смол і нікотину, та для отримання своєї дози нікотину курець затягується глибше й курить більше. Додавання в цигарки аміаку дозволяє підсилити дію нікотину. У результаті вони викликають таку саму залежність, як і звичайні або без фільтра. Дослідження показали; легкі цигарки не менш небезпечні, ніж звичайні.

Напевно, кинути палити стало б значно простіше, якби паління не було таке популярне в громадських місцях і офісах. Тютюновий дим переслідує нас усюди: на роботі, у кафе, на зупинках громадського транспорту, в під'їзді. Та заборонні акції, як правило, викликають зворотну реакцію і відчуття опору, тому набагато ефективніші стимулюючі та роз'яснювальні заходи. Ми повною мірою пожинаємо плоди цивілізації. Якщо врахувати, що серед негативних «подарунків» — порушення екологія, як наслідок — забруднені продукти, захворювання невідомого походження та ритм життя, що веде до постійних стресів, - то кожен із нас має право вибирати для себе спосіб життя. Для людей мудрих стрілка терезів схиляється в бік здоров'я. Я теж «переросла» звичку палити. В один прекрасний весняний день подивилася навпроти сонця на «нікотинову хмару» і зрозуміла: дивитися на світ через вузький діаметр цигарки - це не для мене!

Вікторія, 27 років

Дещо про гострі респіраторні захворювання

У зв'язку з загрозою можливого спалаху захворювань на гострі респіраторні інфекції (ГРІ), вже на початку осені, Міністерство охорони здоров'я України нагадує:

Гріп - це велика група гострих вірусних захворювань, які характеризуються повітряно-крапельним шляхом передачі та переважним ураженням верхніх дихальних шляхів.

Профілактика захворювань.

Профілактичні заходи спрямовані насамперед для підвищення резистентності організму до дії збудників грипу, а також інших ГРІ та ГРЗ.

Ефективними, особливо у період підвищення захворюваності, фахівці відзначають наступні методи профілактики:

- повноцінне харчування з включенням вітамінів у природному вигляді;
- загартовування та часте провітрювання приміщенів;
- вживання загальнозміцнюючих та тонізуючих препаратів та препаратів цілеспрямованої імуностимулюючої дії;
- відмова від паління та інших шкідливих звичок.

Високоефективними є рекомендації загального санітарно-гігієнічного спрямування, зокрема:

- часто мити руки з мілом, особливо після відвідування хворих та місць масового скупчення людей;
- прикривати ніс та рот хустинкою (або одноразовими серветками), особливо при кашлі та чиханні;
- широко застосовувати засоби нетрадиційної (народної) медицини, гомеопатичні препарати, оксолінову мазь.

Зверніть увагу!

Існують деякі особливості клінічного перебігу грипу у різних вікових групах. У дітей молодшого віку передусім можуть з'явитися симптоми нейротоксикозу (блювання, судоми) навіть при нормальній температурі тіла.

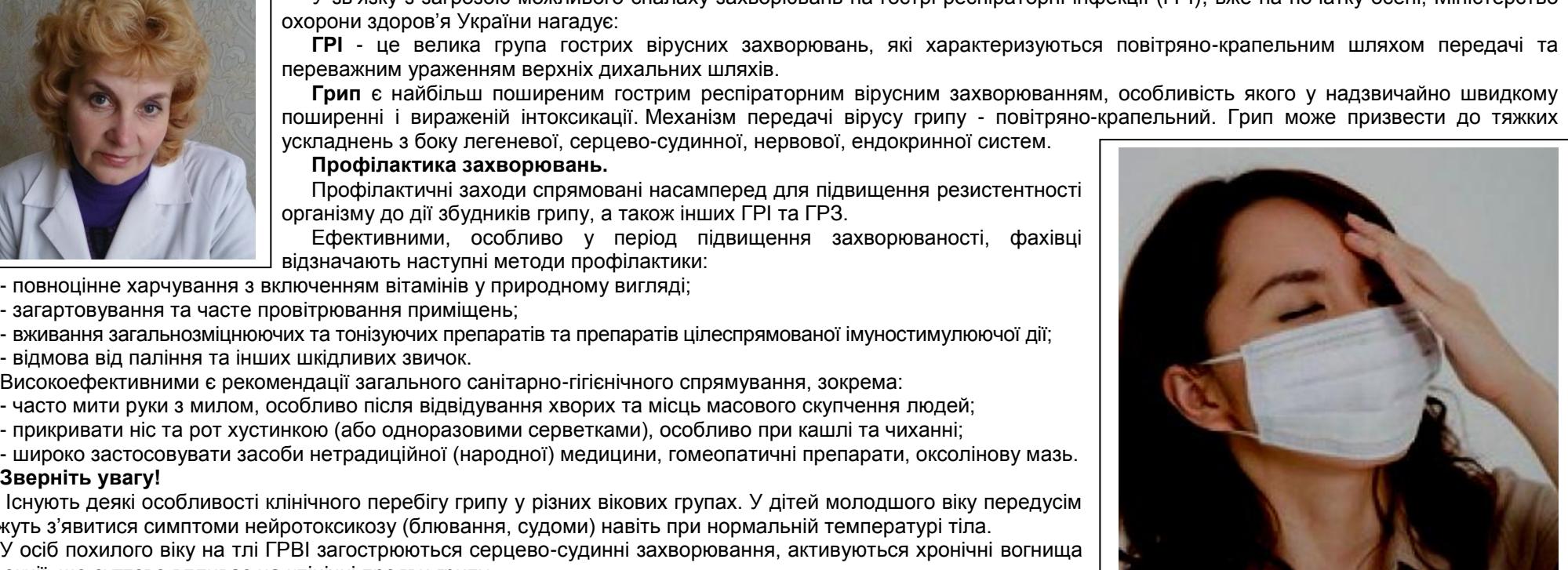
У осіб похилого віку на тлі ГРВІ загострюються серцево-судинні захворювання, активуються хронічні вогнища інфекції, що суттєво впливає на клінічні прояви грипу.

Захворювання здебільшого починається гостро, з проявів загальної інтоксикації (озноб, відчуття жару, сильний головний біль, біль в очах). Хворого турбують загальна слабкість, ломота в попереку, крижах, суглобах, м'язовий біль, порушується сон. Привертає увагу вигляд обличчя хворого: гіперемія, одутлість, бліскучі очі — загалом воно нагадує обличчя заплаканої дитини. Інкубаційний період при грипі коливається від декількох годин до 3 діб. Здебільшого на другу добу хвороби з'являється сухий кашель, починає турбувати біль у грудях.

На 3-5 добу кашель м'якає, з'являється незначна кількість слизового мокротиння. Носове дихання порушене через набряк слизової оболонки. Вже в перші години температура тіла може сягати 39-40°C, утримуватись на такому рівні 2-3 доби. Проте, якщо в подальшому гарячка продовжується або розвивається її друга хвиля (загалом триває довше 5-7 діб), це свідчить про розвиток бактеріальних ускладнень.

Лікування ГРВІ та грипу є складною проблемою, тому його має визначати медичний працівник. Не потрібно займатись самолікуванням, це небезпечно! Але якщо з Вами вже трапилася біда і Ви захворіли, то негайно звертайтесь в кабінет № 120, де ви своєчасно отримаєте першу невідкладну допомогу та консультацію. При своєчасному і правильному лікуванні хвороба закінчується повним одужанням.

Отож, будьте здоровими та бережіть себе!

Муляр Ольга Михайлівна, медсестра БАДТ НТУ

Альтернатива лікам знайдена!

Нині дуже «модним» стало бути здоровим, але дуже мало хто розуміє, що відсутність шкідливих звичок і займання спортом – це «довгострокові інвестиції» на майбутнє і значне заощадження грошових коштів. Якщо згадати, що нині ліки та цигарки дорожчають і частіше всього здоров'я за них не купиш, то варто пам'ятати вислів: «в здоровому тілі – здоровий дух». Лежачи в домі на дивані з цигаркою і пивом, здоров'я явно не принижиш.

Саме тому Барський автомобільно – дорожній технікум – це навчальний заклад, у якому активно культивується здоровий спосіб життя. Для цього продумана система роботи щодо викорінення шкідливих звичок, що негативно впливають на моральний та фізичний стан молодих людей.

«У сьогоднішньому «просунутому» підлітковому світі – це неможливо!» – скажуть скептики. Але нашим завданням є не змусити підлітка кинути палити, а переконати його в тому, що здоров'я – це безцінний дар, який необхідно берегти, і цигарка явно не «квітка» у щасливе майбутнє!

В спортивному залі БАДТ постійно проходять змагання з різних видів спорту як районного, так і обласного рівнів. Зокрема, спартакіада з 8 видів спорту. Суддівство здійснюють професіонали, а висвітлення результатів змагань стало можливим за рахунок сучасного електронного табло, аналогів якому немає у Барському районі. За підсумками змагань студенти технікуму регулярно змайлють призові місця на районних і обласних змаганнях.

Що ж стосується проведення студентами вільного часу, то для цього вже досить довгий час діють різноманітні спортивні секції – настільного тенісу, легкої атлетики, волейболу, вільної боротьби, баскетболу, регулярно працює стрілецький тир.

Кафедра фізичного виховання бере активну участь у розбудові нашого навчального закладу, а також у підготовці та святкування різних дат - Дня захисника Вітчизни, "Нумо, хлопці", «Козацькі забави»...

Тобто, для студентів і викладачів створені всі умови для альтернативи «диванному» варіанту!

Необхідні лише ваше бажання, сила волі та глибоке переконання в тому, що здоров'я в аптекі не купиш!

ОБРАЛИ НАЙКРАЩОГО

За результатами незалежного анонімного голосування, що проводилося в попередньому номері, лауреатом вінок переможця

отримав знаний усіма курцями та порушниками громадського спокою БАДТ НТУ, а також іншими пересічними особами, справжній герой сьогодення та просто добра людина, заступник директора з виховної роботи - ГРИГОРЧУК ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ

СЛАВА ГЕРОЯМ!

Кадасимчук
Володимир,
ЗАМ-85

За щастя я прийняв в своє життя
П'єбе, і все що зв'язано з тобою.
Продиктувало новий зміст буття –
Те почуття, що вічно қликдало до бою.
За тебе вогував і за твоє қохання,
Розлуку й біль душив в собі.
Чимало переніс страждання
І ось тепер – я знов з тобою.
Ти – моя ніжна, моя мила,
Ти сенс всього моого життя
Ти – дарувала мені крила,
Ти – втілення якогось божества!

Герої України!

Лиши той по – справжньому прожив,
Хто вірним був своїй країні
І вчинки доблесні вершив
Під синім небом України.
Століть герої, хто вони?
Підлеглі воїни надії,
Козацькій славній сини,
Борці за щастя в Україні.
Вони пройшли дорогою важкою,
Пролили слізози, кров і піт,
Та не втікали з поля бою,
Хоч вкоротили там свій вік.
Їх імена час не розвіє,
Їх подвиги ми пам'ятаєм
Вогонь горить і, вірю, – не зімлє,
Ми дотепер героїв маєм!

Вчителю

На плідну ниву праці і добра
Ти вивів нас – о вчителю наш
мілій!
Ми нею йдем, бо в нас вона одна,
Яку нам заповів твій дух
сміливий.

Ми пронесем через усе життя
Ти мудрість та розумне слово,
І підкориться важке буття,
Бо вищими ми стали розумово.
Хай не відніме доля дар
Учителя дітей навчати
Неначе сонце серед хмар
Ота наукд, щоб життя
пізнати.

не хлібом сдиним

Перш, ніж почнеш говорити, дай час дозріти думці під твоїм язиком
Піфагор

Мірилом задоволення людини є реалізація нею своїх здібностей у суспільстві. Чи замислювалися ви коли-небудь над тим, що задоволення чи незадоволення людини, щасливі хвилини в її житті, так само як і нещасливі, залежать від того, як складаються її стосунки з іншими людьми? Адже навіть дитина прагне, щоб у сім'ї їй приділяли якнайбільше уваги, щоб усі її приєднали якнайбільше уваги, щоб усі її любили і віддавали перевагу перед іншими.

Успіх чи неуспіх у стосунках з іншими людьми супроводжує нас від народження до самої смерті. На роботі, крім професійної майстерності, величезне значення має наша вміння (чи невміння) встановлювати й підтримувати добре стосунки з людьми. Те ж саме можна сказати і про стосунки з іншою статтю: одні вміють налагодити прекрасні стосунки з коханою (коханим), а в інших це не входить.

Чим же можна пояснити те, що одні змалку можуть підтримувати контакт з іншими людьми і тим самим "вписуються" в суспільну групу, а іншим це не вдається? Чи, може, тут ідеється про природжені здібності, які є в одних, а в інших їх немає? Безперечно, у деяких людей такі здібності є від народження. Однак, я переконана, що ці якості можна виробити в собі шляхом виховання або самовиховання. І однією з важливих передумов їх розвитку є вміння добре говорити.

Чи знаєте ви, що...

Найзмістовніша бесіда втрачає дуже багато, якщо мова співрозмовника забруднена жаргонними словами, якщо наголос, вимова інтонація ріжуть слух?

За дуже швидкою мовою важко стежити, від дуже повільної стаєш нетерплячим?

Мова, що рясніє модерніми неологізмами, такими, як "рубати" замість "їсти", "кімарити", замість «спати» тощо є убогою.

Хто любить свою рідну мову не перекручує її.

Іноземні слова можна вживати лише тоді, коли знаєш їхнє правильне значення й вимову.

З чужих помилок не сміється.

Тон розмови. Ні робота, ні громадське становище, ні пережита неприємність, ні поганий стан здоров'я не дають права бути нечесним з оточуючими. І навіть накази давати можна ввічливим тоном – спокійно, по – діловому, м'яко і при цьому категорично. В збереженному зарозумілому, самовпевненному тоні відчувається переоцінка власної персони й неповага до людей, які оточують.

Звертання. У нас використовуються дві форми звертання: "ви" і "ти". В Англії є лише одна форма, в Румунії було навіть три. У Швеції й Польщі вважають, що зовсім ввічливо звертатися до чужих, особливо до старших чи керівництва, на "ви", для цього використовують третю особу. Наприклад, "чи не хоче лікар, мені допомогти?", "чи можна пані провести?" тощо.

В українській мові, щоб висловити більшу ввічливість, до займенника "ви" додають прізвище, ім'я, по батькові чи титул, наприклад: "пане директоре, вас просять до телефону", чи "будь ласка, пане Березін, вас чекають", або "Олексію Петровичу, чи не змогли б ви мені допомогти?" Звертання просто "громадянине" або "пане" анонімне і не виражає достатньої поваги. Анонімне звертання можна використовувати лише до сторонньої людини, коли не знають її ім'я, наприклад у поїзді, в магазині тощо.

Від дитини треба з раннього віку вимагати ввічливій форми звертання й ввічливої розмови. Не лише стосовно сторонніх, але й про батька, матір і навіть сестру чи брата не можна дозволити говорити "він" і "вона", а "мама просила передати" (а не "вона сказала") чи "так, батько вдома" (а не "так, він у домі").

Грубо звучить, якщо використовують узагальнюючі назву присутніх: "чоловік", "людина". Наприклад: "це людина хоче з вами поговорити". Грубо буде звучати: "Цей також піде з нами". Якщо не знаєш імені людини, то ввічливо говорити: "пане Березін, цей громадянин хоче з вами поговорити".

У деяких молодих людей є погана звичка звертатися до сторонніх зі словами "татко", "мамуся", "тіточко", "дядечку", "бабусю" тощо. Негарно називати так знайомих і поза очі. Часто вживана форма звертання "хазайн" також не солідна.

Коли й до кого можна звертатися на "ти"? Форма звертання "ти" виражає більш близькі стосунки з людиною. "Ти" означає повагу, що виникла до когось на ґрунті товариськості, дружби чи любові. Повага ж висловлюється у вигляді уважного ставлення до іншого. Таким чином, при звертанні на "ти" треба бути, по суті, так само ввічливим, як і при звертанні на "ви".

Ті, хто в суперечці переходить з "ви" на "ти", намагаючись тим самим признити супротивника, ні в якому разі не показують цим своєї переваги, а тільки нестриманість й невихованість. У нас заведено, що члени сім'ї та інші близькі родичі звертаються одно до одного на "ти". Часто на "ти" співробітники, колеги, друзі. "Ти" свідчить у цьому випадку про згуртованість і теплі товариські стосунки.

Природно, що діти говорять одне одному "ти". Дорослі говорять ім "ти" до того часу, поки вони стають підлітками.

Є люди, які дуже швидко й легко переходят на "ти", а є й такі, що не дуже охоче це роблять, будучи впевненими, що для переходу на "ти" не досить знайомства, потрібна особлива дружність і сердечність. Для таких людей "ти" внутрішньо обґрунтовано, і тому вони набагато рідше зазнають піроти розчарувань.

Взагалі немає правил, коли й при яких умовах можна переходити на "ти". Основне правило: переход на "ти" може запропонувати старший молодшому й керівник підлеглому. Для чоловіка і жінки це правило умовне. Дозволити говорити "ти" – право жінки, чоловік може лише просити про цю форму звертання.

У багатьох країнах заведено пити на брудершафт, але не скрізь це скріплюється поцілунком. Звичай цілуватися, що зародився в німецьких студентських корпораціях, засуджений навіть самими німцями. Для брудершафта досить короткого рукостискання.

Бесіда. Спільні теми розмови залежать під багатьох причин: від приводу, з якого люди зібралися, від культурного рівня співрозмовників і від спільноти їхніх інтересів. Природно, що чим розвиненіша людина, тим цікавіше з нею розмовляти. Коли про щось розповідають високо інтелектуальні люди, їхня розповіді, може дати велику насолоду не лише їм самим, але і людям, що їх оточують.

Де і про що говорити? Треба зважати на людину, з якою ви розмовляєте, на місце, де ви перебуваєте, і на настрій тих, хто вас оточує. Наприклад, тому, хто мілуеться заходом сонця, не говорить про свої плани роботи, а тому, хто обговорює план роботи, - про спою вчорашино вечірку. Не скажатися в товаристві або в присутності третьої особи на свої сердечні справи чи домашні суперечки, бо це може поставити співрозмовника в незручне становище. Секрети і довірі чи повідомлення залишають звичайно при собі.

У товаристві не розповідають страшних історій і взагалі уникають усього, що може викликати важкі спогади і сумний настрій.

У кімнаті хворого не говорять про смерть. Хворому не кажуть про те, що він має поганий вигляд, навпаки, намагаються його підбадьорити.

У дорозі, особливо у літаку, не розповідають про повітряні катастрофи. За столом не говорять про речі, які можуть зіпсувати апетит чи задоволення від їжі. Їжу, що стоїть на столі, не критикують і не розглядають з осудом. А похваливши домашні страви, ви порадуєте господиню дому.

Під час розмови не виявляють цікавості. Настільки вникати у чужі інтимні справи - нечесно й нетактно. Не заведено питати про вік у жінки. Ще непристойніше жартувати над небажанням деяких жінок говорити про свій вік.

Чи можна говорити про людей, що вса оточують? Поки розмова йде у коректному тоні, - безперечно. Кожен має сам відчути, де закінчується сутто психологічний інтерес до людини і де починається плітка або, ще гірше, наклеп. Іронічна посмішка, бағатозначний погляд, двозначна репліка на чиось адресу часто ганьбуєть людину більше, ніж будь-яка відверта суперечка, який, як правило, не надають значення.

Як вести бесіду? Господар дому чи стола повинен непомітно спрямовувати бесіду, намагаючись зав'язати спільну розмову й залучити до неї всіх гостей. Самому краще говорити менше. Господар стежить за тим, щоб розмова велася в рамках пристойності. Нечесно говорити на тему, в якій хтось із присутніх не може взяти участі.

Тактовий і ввічливий співрозмовник веде розмову з усіма присутніми, не віддаючи никому явної переваги. Вміння вислухати співрозмовника - невід'ємна умова бесіди. Але це не означає, що треба сидити мовчки. Нетактно переривати розмову іншого. Кожна людина, як би її не було сумно, повинна мати терпіння вислухати до кінця думку чи розповідь іншого. Якщо ви хочете сказати щось суттєве, - попросіть дозволу: «Вибачте, чи можу я додати» або «даруйте», що я перебиваю, але я хотів би додати...» тощо. Той, хто говорить, має зважити на подібне втручання.

При розмові удають також треба слухати й мовчати. Трапляється, що треба промовчати, коли відчуваєш, що слова можуть розпалити пристрасті.

На захист своєї думки не варто починати гарячу суперечку. Такі суперечки псуєть настрій присутнім. У товаристві бесіді ніколи не можна переходити на особистості й говорити юдливо. Молодь повинна уникати суперечок зі старшими. Навіть коли старший і не правий, а молодший не зміг у врівноваженій бесіді переконати його у своїй правоті, правильніше припинити суперечку, перевести розмову на іншу тему. Звичайно, це не стосується питань світогляду, але й тут можна проявити такт.

У будь-якому товаристві раді доброму оповідачеві, але не кожному притаманне це вміння. Якщо хочете привернути до себе увагу й викликати інтерес до своєї теми, врахуйте, що висловлюватися треба зрозуміло й коротко, думки мають бути логічно пов'язані між собою. Щоб переконати інших, треба бути впевненим у своїх відомостях, не гарячкувати. Уникайте повторень. Виставляти свое "Я" неприйденно, хай про ваші достоїнства говорять інші.

І, зрештою, недостатньо добре опанувати рідну мову, зокрема її граматику та словник. Необхідно оволодіти знанням мови з погляду того, щоб говорити завжди тактовно, цікаво, свою мовою впливати на слухачів; уміти переконати людину або ж просто розважити її; уміти говорити і з молодими й старими, з рівними собі й високопоставленими, з людьми, що симпатизують нам, і з тими, хто проти нас; уміти говорити вдвох, втрьох і в більших групах, навіть перед широким загалом – словом, уміти свою мовою завоюовувати прихильність людей.

Нагаєвська Інна Миколаївна, викладач української мови та літератури

Лист батькам (орфографія оригіналу збережена)

Здрастуйте, дорогі мама й тато.

Зарах друга година ночі, а я сиджу в гуртожитку під дверима у свою кімнату й пишу вам лист тому, що в кімнату мене не пускають, говорять сьогодні не моя черга ночувати. Очі сліпаються, але заснути не можу, тому що сиджу на стільчику з однією ніжкою, інших у нас під гуртожитком немає. А тому, щоб не заснути пишу вам лист.

Дорозі мої, улюблені батьку, дуже по вам скучив, надішиліть, будь ласка, грошей. Адже вашого останнього листа, у якому ви вислали мені 100 гривень, я не одержував. Тому от уже кілька днів які нічого не єм.

Хотів улаштуватися в профілакторії, говорять там добре, харчувають 3-х разове - понеділок, середа, п'ятниця. Тільки що добре б ще Президентську накинути, тому що від підвищеної стипендії я відмовився, а просту мені ніхто не платить і вгамовувати спрагу знань тепер мені нема на що.

Іх ют, а інші все добре. Правда недавно мої друзі по поверсі мене у свою громаду прийняли - це значить: усе, що до цього моїм було, то тепер загальним стало, і штани модні, які дядько Тоша з Монголії з варенням шовковичним надіслав теж. Вони як вступний внесок пішли. У них тепер усі женихтися ходять, а мені замісце їх друзі по громаді окуяли подарували італійські димчасті, без скла. Попереджую, батько, свої галіфе мені більше не висилай, бо дуже вони в тебе общинні, вся громада в них уміщається разом. Вийшли грошима, 120-150 на штани повинне вистачити.

Так усе ніби по старому. Правда, недавно за неуспішність та прогули мене відрахували з технікуму. І тепер вимагають, щоб я повернув всі стипендії, які одержав поки вчився: 1470 гривень 60 копійок, 60 копійок можете не висилати, іх я віддам сам. Я ж розумію, що вам теж не легко. Дорогі мої, улюблені батьку, пишіть частіше, як ви, як бабуся, чи здорована вона, чи одержує регулярно пенсію? Якщо так, то чому давно не пише?

Словом помніть - у вас є син, що ніколи вас не забуває, якщо вам буде важко, то пишіть, він допоможе. На цьому закінчуємо. З нетерпінням чекаю вашої відповіді.

Ваш годувальник, Сашко.

P.S.: Краще, якщо відповідь ви переведете телеграфом.

Весела перепра

Якщо Ви студент, то:

1. Можете миттєво порахувати, скільки пачок «Мівіни» вам належить купити, щоб на ранок запишилася хоча б половина однієї пачки.
2. Вважаєте, що кращим способом конспектування лекцій є ксерокс зашита сусідки-відмінниці.
3. Розумієте, що кращий спосіб підготовки до семінару з філософії - це дружні міркування на кухні гуртожитку щодо користі й шоди всього сущого, особливо юстивного.
4. Слово «сесія» викликає у вас якесь заклопотаність, оскільки доведеться витратити пару днів для того, щоб познайомитися з новими викладачами й переконати їх розписатися у вашій заліковій книжці.
5. Вашим девізом є вислів, що студент - це ангел незаплямований знаннями.
6. Способами написання реферату є кілька найвідоміших баз рефератів в Інтернеті.
7. Після здачі такого реферату дивуєтесь, що такі ж реферати є у кожного третього з вашої групи.
8. Слово «стипендія» викликає надмірне виділення шлункового соку.
9. Ви точно можете підрахувати, скільки пиріжків у їдалальні можете купити на цю стипендію й «протягнути» місяць.
10. Можете вільно розмовляти на теми «Вплив північного сяйва на статеве дозрівання диких равликів у період більних ночей при своєчасному й активному контролі з боку науково – дослідного інституту сільського господарства», «Рух небесних тіл та їх вплив на стан доріг та автопарку в Україні» тощо.

Бутерброт «Пікантий». Склад: Хліб, майонез.

Поради із приготування і вживання: легкий у готовуванні, ситний. Відмінно підходить будь - кому.

Чай «Студентський». Склад: окріп, чай за смаком.

Поради із приготування і вживання:

насипати в чашку чай, залити окропом. Пити крізь зуби (щоб заварка в рот не лізла), притримуючи великим пальцем ложку (щоб не вкрали), із примурженим оком (щоб ложка не заважала). Відмінно тонізує ранком. Також допомагає при знайомстві із сусідками по гуртожитку.

Картопля «Швидка». Склад: картопля, сковорідка.

Поради: вийти на кухню, дочекатися, поки ті, що готують картоплю, підуть, «позичити» пательню. Їсти швидко, із задоволенням, вимовляючи слова: "Молодець [ім'я того, хто приготував], класно картоплю готує". Сковорідку вимити й підкинути на кухню.

Млинці "Радість". Склад: заготовлений набір компліментів.

Поради: вийти на кухню, дочекатися, поки яка-небудь дівчина почне готувати млинці, наговорити їй компліментів, напроситися на млинці.

Споживаючи млинці, постійно нахвалювати, тоді є шанс покушувати це блюдо наступного разу вже без компліментів.

Курка «По-домашньому». Склад: курочка, півроку назад привезена з дому.

Поради: дістати курочку з холодильника. Понюхати. Викинути. Напроситися до сусідів на млинці.

Салат «Крабовий». Склад: крабові палички, кукурудза, яйце, цибуля, зелень, майонез.

Поради: приїхати в гуртожиток. Замкнутися в кімнаті. Дістати салат із сумки. Жерти ложкою. Швидко. Не цямкати.

Бутерброд "День і Ніч". Склад: скибочка білого і чорного хліба.

Поради: Береться скибочка білого хліба, на нього кладемо скибочку чорного хліба. Можна вживати із чаєм «Студентський».

Анекдоти

На дискотеї студент зомліває до нього. До нього підбігають люди. Навколо паніка, лемент:

- Принесіть води!!! Води!!!

Студент піднімає голову і зі всіх сил кричить:

- І шматочок хліба!!!!

Сміливий і рішучий вчинок зробив студент БАДТ НТУ Катков Сергій. Ввійшовши в кабінет завідувача відділення, він стукнув кулаком по столі і висловив усе, що він думає про нього.

Виходячи з кабінету, він чимно привітався із заввідділення, що повертається з обідньої перерви.

Сидять в туалеті два студенти і розмовляють:

- Сашко, ти екзамен здав?

- Та ні. Викладач, як баран, - вперся і не хоче ставити.

Раптом з третьої кабінки:

- І не здає!

Напис на мікроскопі в кабінеті біології: «Шановні студенти! Об'єкти насправді значно менші і безпечніші, ніж здається!»

Зустрічаються чотири студента, один говорить:

- Мужики, давайте сьогодні ввечері до мене - є пиво, риба...

- А дівчата будуть?

- З дівчатами я вже домовився - їх не буде!

Одержане студент лист із дому. У конверті знаходить 10 гривень та записку від батька:

«Дякую, синок, за твій лист, тільки запам'ятай, що десять пишеться з одним нулем, а не з двома».

Стойть велика черга в студентській їдалайні. Без черги протиснувся студент, дає десять гривень:

- Дві сосиски, будь-ласка.

Черга з обуренням:

- Ух, буржуй!

Студент, даючи ще одну гривню:

- І 10 одноразових виделок.

Балакають двоє студентів:

- Слухай, Петре, а давай заведемо в кімнаті порося.

- Та ти сказився! Всюди сморід, бруд на кожному кроці.

